

Γιά τήν αὐτονομία.....

τῆς Φωτεινῆς Νικολακέα

Εἶναι γεγονός ὅτι τόν τελευταῖο καιρό φαίνεται νά ὑπάρχει ἔντονο ἐνδιαφέρον ἀπό πλευρᾶς τῶν πολιτικῶν κομμάτων γι αὐτό πού λέγεται γυναικεῖο κίνημα. Κι ὅμως οἱ γυναῖκες, μέχρι σήμερα τουλάχιστον, δέν ἔπαψαν νά αἰσθάνονται μοναξιά στόν ἀγῶνα τους. Σίγουρα εἶναι μία κρίσιμη στιγμή αὐτή γιά τίς γυναῖκες, καί πολύ σημαντική. Θά μπορέσει ἡ νέα κυβέρνηση νά κάνει βαθιές τομές στά προβλήματά τους, νά τίς κάνουν νά ἐλπίσουν σέ εὐλοκρινῆ βοήθεια γιατί διαφορετικά θά ἐξακολουθήσουν οἱ γυναῖκες νά προτιμοῦν νά στηρίζονται στίς δικές τους δυνάμεις. Δεκαετίες ὀλόκληρες προσπαθοῦσαν οἱ γυναῖκες, ἀνένταχτες ἢ ἐνταγμένες, νά πείσουν τά κόμματα (καί μιλάμε γιά τά δημοκρατικά – προοδευτικά κόμματα, μία πού τά συντηρητικά ἀγνοοῦν ὄχι μόνο τό πρόβλημα ἀλλά καί τήν ἀπλή παρουσία τῶν γυναικῶν στίς γραμμές τους) νά πάρουν παραγωγικά θετική θέση πάνω στό πρόβλημα.

Αὐτό πού κατάφεραν – στίς καλλίτερες περιπτώσεις – ἦταν νά ἀποσπάσουν «γλυκερές» διακηρύξεις

ἀρχῶν, γενικόλογες καί ἀσαφείς προεκλογικές καμπάνιες γιά τά ἐπιμέρους θέματα. (Τά βασικότερα θέματα πού πάνω τους στηρίζεται ἡ γυναικεῖα διαμαρτυρία παραμένουν ἀνέγγιχτα καί ἀγνοημένα ἀπό τοῦς ἰσχυροῦς θεωρητικούς (ἀρσενικούς) ἐγκεφάλους τῶν κομμάτων). Ἔχουν ἀφήσει ἀναπάντητα πολύ πιό οὐσιαστικά θέματα πού ἀφοροῦνε τή ζωῆ, τήν ψυχολογία καί τήν υγεία ἀκόμα τῆς γυναίκας, ὅπως λόγου χάρι τήν ὄχι ἐλεύθερη ἐπιλογή τῆς μητρότητας, καί περιορίζονται μόνο σέ ὑποσχέσεις γιά περισσότερους παιδικούς σταθμούς.

Αὐτό πού τόλμησαν πρῖν λίγο σχετικά καιρό – ἐδῶ τουλάχιστον στή χώρα μας – γυναῖκες – μέλη κομμάτων, νά δημιουργήσουν δηλ. ὀμάδες ἔξω ἀπό τοῦς ὑπάρχοντες πολιτικούς σχηματισμούς – ὁποιασδήποτε ἀπόχρωσης – καί νά δουλέψουν ὅλες μαζί γιά τήν ὑπόθεση τῆς ἰσότητας, ἐπιβεβαιώνεται σήμερα ὅτι ἦταν ὄχι μόνο τόλμηρό ἀλλά καί σωστό. Ἐνῶ στήν ἀρχή οἱ ἀνεξάρτητες αὐτές ὀργανώσεις ἀποτελοῦνταν ἀποκλειστικά ἀπό γυναῖκες μέ κομ-

ματική προσφορά, μικρή ἢ μεγάλη, πού δούλευαν μόνο τό γυναικεῖο θέμα, αὐτόνομα καί ἐξωκομματικά, σήμερα παρατηρεῖται ἡ διείσδυση στό κίνημα νέων κυρίως γυναικῶν, πολιτικά συνειδητοποιημένων μὲν, ἀλλά πού ἀρνοῦνται νά ἐνταχθοῦν σέ κάποιο ἀπό τοῦς ἤδη ὑπάρχοντες πολιτικούς σχηματισμούς. Αὐτό θέβια δέν σημαίνει ὅτι τό γυναικεῖο κίνημα ἄρχισε νά παίρνει μορφή κόμματος. Κάτι τέτοιο εἶναι ὄχι μόνο ἀνίθετο μέ τοῦς στόχους καί τίς ἐπιδιώξεις τῶν γυναικῶν, ἀλλά ὀξύμωρο – μέ αὐτή τήν ἴδια τή φύση του (εἶναι – πιστεύω – τό πιό ἀντιεξουσιαστικό καί ἀντι-αρχηγικό κίνημα πού ἔχει ἀναφανεῖ στήν ἱστορία, μέχρι στιγμῆς τουλάχιστον).

Σημαίνει ὅμως τήν ἀποτυχία τῶν κομμάτων μέχρι σήμερα νά πείσουν τίς γυναῖκες ὅτι θέλουν νά κατανοήσουν καί νά ὑποστηρίξουν σοβαρά τά θέματά τους. Σημαίνει ὅτι μόνο ἡ αὐτονομία μπορεῖ νά ἐξασφαλίσει στό γυναικεῖο κίνημα τόσο τήν καθαρότητα τῶν ἰδιαιτέρων στόχων του ὅσο καί τήν μαζικότητά του.